

РЕШЕНИЕ

№ 680

гр. П., 07.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., Х НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и П. година в следния състав:

Председател: Таня Петкова

при участието на секретаря М.В.

като разгледа докладваното от Таня Петкова Административно наказателно дело № 20215220200820 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба от К. АЛ. ИЛЧ., ЕГН- *****, с адрес гр. П., ул. „П.Б.“ № 112, ет.1, ап.1 против Наказателно постановление № 36-0000385 от 07.05.2021 г. издадено от за директор на РД „Автомобилна администрация“- гр. П., с което за нарушение на чл.24а ал.2 т.6 от Наредба № 37 от 02.08.2002 г. на МТС на основание чл.178б ал.5 т.6 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 500 лева.

Релевираните в жалбата оплаквания се свеждат до това, че НП е материално и процесуално незаконосъобразно, с оглед на което се иска неговата отмяна. Прави се искане за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя.

В съдебно заседание за жалбоподателят редовно призован, не се явява. Не се явява и процесуалния му представител, също редовно призован. По делото е представено бланкетно становище по същество, в което се сочи, че се поддържат изложените в жалбата аргументи и се иска отмяна на НП.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща законов или процесуален представител. Изпраща писмено становище по съществото на спора, с което иска НП да се потвърди. Със същото не се прави искане за присъждане на разноски, но се възразява за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар на ответната страна.

Районният съд провери основателността на жалбата, като прецени доводите на жалбоподателя, съобразявайки закона, по вътрешно убеждение и като обсъди

събраните по делото писмени и гласни доказателства, при съблюдаване разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е санкциониран с обжалваното НП за това, че на 24.10.2020 г., около 13,30 часа, в с. Ч., ул. „П.“ №2, като ръководител на учебната дейност в Учебен център „И. 52“ ЕООД, притежаващ разрешение № 3846/12.08.2015 г. за теоретично и практическо обучение на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, е допуснал нарушение при воденето на документите, във връзка с обучението, като не е отразил в учебния картон № 3847778/28.09.2020 г. на кандидата за придобиване на правоспособност АН. М. К., проведеният 31-ви час по практическо обучение от задължителния минимум, съгласно изискванията на т.8.22 от единната документация на МОН за обучение на водачи на МПС, като е провел вътрешен изпит на 24.10.2020 г. в нарушение на чл.19б ал.1 от Наредба № 37/02.08.2002 г. на МТС.

Всичко това съставлявало нарушение съответно на чл.178б ал.5 т.6 от ЗДвП във вр. с чл.24а ал.2 т.6 от горецитираната Наредба. П.та правна норма императивно предвижда, че се наказва с глоба от 500 лв. ръководител на учебната дейност в учебните центрове за обучение на кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство, който допуска нарушение при воденето на документите във връзка с обучението, а втората- че ръководителят на учебната дейност в учебните центрове за обучение на кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на МПС е длъжен да не допуска нарушение при воденето на документите във връзка с обучението.

За така констатираното на 30.03.2021 г. срещу жалбоподателя бил съставен АУАН с бл. № 285116 от св. К.К.- инспектор в РД „АА“- П..

Въз основа на акта на 07.05.2021 г. било издадено атакуваното НП, което било връчено лично на наказания на 28.05.2021 г., а жалбата против него била подадена директно в съда на 01.06.2021 г., т. е. в срока по чл.59 ал.2 от ЗАНН, с оглед на което е процесуално допустима, като подадена в срок и от лице, активно легитимирано да инициира съдебен контрол за законосъобразност на атакуваното НП.

Горната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на писмените доказателства приети по делото и показанията на актосъставителя- св. К. и св. А.К.. Съдът кредитира изцяло събраните писмени и гласни доказателства, т.к. същите са непротиворечиви и взаимно допълващи се, като по безспорен начин очертават гореописаната фактическа обстановка.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна, че жалбата е основателна.

Съдът намира, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на обжалваното

наказателно постановление, което е основание за отмяната му по следните съображения:

На първо място, от страна на АНО не са ангажирани убедителни доказателства, че лицето издало НП разполага с необходимата компетентност. В санкционния акт е отразено, че същият е издаден от И.П.А., действащ „за директор“ на РД „АА“- П.. Вярно е, че съгласно т.6 от Заповед № РД-08-30/24.01.2020 г. на министъра на транспорта информационните технологии и съобщенията, директорите на регионалните дирекции „АА“ могат да издават НП. В конкретния случай става ясно, че лицето съставило НП е действало „за директор“, т.е. изпълнявало е функциите директор на РД „АА“, но по АНП липсва съответен акт, от който да е видно, че издателят на НП към датата на издаване на същото надлежно е бил определен да изпълнява функциите на директор на РД. Най-малкото в самото НП не е посочено въз основа на кой акт И.А. е изпълнявал функциите на директор на РД. При това положение наказаното лице, а и съдът са лишени от възможността за преценка дали издателят на НП е имал съответната материална и териториална компетентност да издаде процесното НП. Само това е достатъчно основание за отмяна на НП, тъй като допуснатото нарушение на процесуалните правила е съществено и от категорията на абсолютните.

На следващо място макар в НП, а и в АУАН да са посочени дата и място на извършване на нарушението, и макар в жалбата да са направени възражения в обратната насока, които съдът намира за неоснователни, то нито в АУАН, нито в НП е посочено, кога е било установено извършеното нарушение. Едва в съдебно заседание от показанията на св. К. стана ясно, че това е станало на 30.03.2021 г., когато е била извършена проверка на документацията на Учебния център и е било констатирано, че в учебния картон на кандидата за придобиване на правоспособност св. А.К. било установено, че липса отразен задължителния 31-ви час по практическо обучение. Датата на установяване на нарушението в случая следва да бъде посочена изрично, още повече че в описанието на същото и в двата адм. акта е посочено, че АУАН е съставен след приключване на комплексна проверка, но не е посочено кога е станало това, а то е необходимо с оглед съблюдаване на сроковете по чл.34 от ЗАНН. Непосочването на датата на установяване на нарушението, лишава съда от възможност за преценка дали е спазен законоустановения срок за съставяне на АУАН. В материалите по АНП липсват каквито и да е данни кога е извършена, респ. приключила проверката в УЦ и кога е установено нарушението. При липсата на тези данни би могло да се приеме, че това е станало на датата на нарушението- 24.10.2020 г. и тогава актът се явява издаден извън тримесечния срок по чл.34 ал.1 от ЗАНН. Всичко това съставлява СПН, накърняващо драстично правото на защита на санкционираното лице и е основание за отмяна на НП.

На следващо място съдът намира, че описанието на нарушението е неясно и неточно. Отговорността на жалбоподателя е ангажирана за извършено нарушение на чл.24а ал.2 т.6 от Наредбата. Посочената разпоредба вменява в задължение на ръководителя на учебната дейност една по-широка дейност във връзка с документите за обучение, т.е. **да не допуска нарушение** при воденето на документите. Казано с други думи предвижда се отговорност за „допускане“ на нарушения, а не за „извършване“ на такива. В случая описаното нарушение е свързано с воденето на документите във връзка с практическото обучение на кандидатите, задължение вменено на преподавателите по практическо обучение съгласно чл.24а ал.3 т.3 от Наредба № 37/02 г. на МТС- своевременно да вписва данни в документите във връзка с обучението. Точно такова нарушение е описано и в акта и НП. Не е посочено обаче в какво се изразява допускането от страна на ръководителя на УЦ да бъде извършено такова нарушение, т.е. какво е трябвало да направи, но не го е сторил. При това положение несъмнено е допуснато СПН, тъй като са нарушени разпоредбите на чл.42 т.4 и чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН, а това всякога води до накърняване правото на защита на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице, тъй като го лишава от възможността да разбере в какво е обвинено и да се защитава адекватно.

По съществото на спора, съдът намира, че вмененото на жалбоподателя нарушение не е доказано да пълна степен на несъмненост. На първо място липсват каквито и да е доказателства, че нарушението е извършено на цитираната в акта и НП дата- 24.10.2020 г. Видно от материалите по АНП, на тази дата е проведен вътрешен изпит на кандидата за придобиване на правоспособност. Неясно е обаче дали на същата тази дата е следвало да се проведе и 31-вия час по практично обучение и съответно да се впише или е следвало на друга дата, респ. че на тази датата ръководителят на учебната дейност е допуснал извършването на това нарушение на Наредбата. Освен това важното в случая е с какво бездействие ръководителят на УЦ е допуснал извършването на това нарушение във водената документация и кога е било това, сиреч на коя дата и по какъв начин той е допуснал да се стигне до това нарушение. Обобщено казано липсват каквито и да е доказателства, че нарушението е извършено на 24.10.2020 г. При това положение АНО необосновано и неправилно е ангажирал административнонаказателната отговорност на жалбоподателя и НП като неправилно и незаконосъобразно следва да се отмени.

В допълнение, наказващият орган не е изпълнил и задължението си, визирано в чл.28 от ЗАНН. Съгласно ТР № 1/2007 г. на ВКС преценката на административнонаказващия орган за маловажност на случая по чл.28 от ЗАНН се прави за законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Наказващият орган не е изложил мотиви в НП защо приема, че не са налице предпоставките на чл.28 от ЗАНН, с което е нарушил чл.53 ал.1 от ЗАНН.

По изложените до тук съображения НП следва да се отмени, като при този изход делото основателна се явява претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски в негова полза за заплатения адвокатски хонорар. Това искане е направено своевременно с подадената въззивна жалба. Видно от приложения по делото договор за правна защита и съдействие е, че жалбоподателят е заплатил в брой на адв. С.П. от АК-Б. възнаграждение за защита по АНД пред РС в размер на 300 лева. Същевременно от страна на АНО с представеното по делото писмено становище своевременно е направено възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар, което съдът намира за основателно, независимо, че изплатеният на адвоката хонорар е в минималния размер, установен с разпоредбата на чл.18 ал.2 във вр. с чл.7 ал.2 т.2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съдът счита претендирания хонорар за завишен. Това е така, тъй като делото се разглежда в 2 съдебни заседания с разпит на двама свидетели, в които с.з. процесуалният представител на въззивника не взе участие. Освен това от същия по делото не е депозирано и писмено становище по същество. Делото не е с фактическа и правна сложност и е с малък обем на доказателствения материал. Видно от въззивната жалба е, че същата изхожда от санкционираното лице и е лично подписана от него, още повече че адв. П. е упълномощена месец след подаване на жалбата против НП (виж договор за правна защита и съдействие и пълномощно). При това положение съдът намира, че следва да присъди възнаграждение в размер по-малък от претендирания от 300 лева, а именно 150 лева, като за разликата до претендирания размер следва да отхвърли искането. Разноските следва да се възложат в тежест на ИА „ГИТ“- София като ЮЛ със самостоятелен бюджет, към което е структуриран органът издал НП-Дирекция „ИТ“- П..

Така мотивиран и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН, Районен съд П. в настоящия си състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление Наказателно постановление № 36-0000385 от 07.05.2021 г. издадено от за директор на РД „Автомобилна администрация“- гр. П., с което на К. АЛ. ИЛЧ., ЕГН- *****, с адрес гр. П., ул. „П.Б.“ № 112, ет.1, ап.1 за нарушение на чл.24а ал.2 т.6 от Наредба № 37 от 02.08.2002 г. на МТС на основание чл.178б ал.5 т.6 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 500 лева, **като незаконосъобразно.**

ОСЪЖДА ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ „ГЛАВНА ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ гр. София, представлявана от изпълнителен директор, ДА ЗАПЛАТИ на К. АЛ. ИЛЧ., ЕГН- *****, с адрес гр. П., ул. „П.Б.“ № 112, ет.1, ап.1, разноски в размер на 150 (сто и петдесет) лева за адвокатско възнаграждение за един адвокат, като

ОТХВЪРЛЯ искането за присъждане на разноски за разликата от 150 лева до 300 лева, като неоснователно.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд- П. в 14- дневен срок от съобщението за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – П.: _____